

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 3 เทศกาลปัสกา ปี B

(วันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 2018)

พี่น้องที่รัก ชีวิตของเราคงสับสนวุ่นวายและเต็มไปด้วยบาป ถ้าเราไม่ได้รับการให้อภัยจากพระเยซูเจ้าเมื่อเราได้ทำผิดต่อพระองค์ เช่นเดียวกันชีวิตของบรรดาอัครสาวกคงมืดมนหลังจากวันปัสกา ถ้าพระองค์ไม่ทรงให้อภัยพวกเขาสำหรับการละทิ้งพระองค์ไป เมื่อพระองค์ทรงถูกจับกุม เหมือนวันอาทิตย์ที่แล้ว พระวรสารวันนี้เป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับการปรากฏตัวของพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพแก่บรรดาศิษย์ในเย็นวันอาทิตย์ปัสกา เพียงแต่จากมุมมองที่แตกต่างกันเท่านั้นเอง ศิษย์สองคนได้พบปะกับพระเยซูเจ้าระหว่างทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูสและจำพระองค์ได้เมื่อทรงบิขมนมปัง เวลานี้พวกเขาได้เดินทางกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อบอกศิษย์คนอื่นให้ทราบ หลังจากพวกเขาได้เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นเสร็จแล้ว พระเยซูเจ้าได้ทรงปรากฏตัวต่อหน้าบรรดาศิษย์ที่กำลังชุมนุมกันอยู่ในขณะนั้นอีกครั้งหนึ่งแน่นอน พวกเขาคงรู้สึกละอายใจเหมือนกันที่ได้ละทิ้งพระองค์ไปขณะที่พระองค์ทรงถูกจับกุม เมื่อเราละทิ้งพระองค์ไปโดยการทำบาป เราควรรู้สึกละอายใจด้วยเช่นกัน ทุกครั้งที่เราทำบาป เรากำลังละทิ้งพระเยซูเจ้า เราเลือกสิ่งอื่นแทนที่จะเลือกพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นทีหนึ่งในชีวิตของเรา ปรกติแล้วบาปเป็นการละทิ้งพระเยซูเจ้าเพื่อบางสิ่งหรือบางคนเสมอแน่นอน เป็นสิ่งที่ดีเมื่อเราตระหนักว่าได้ละทิ้งพระเยซูเจ้า แล้วเรารู้สึกละอายใจ เพราะเมื่อเรารู้สึกแบบนี้ เราสามารถกลับมาหาพระองค์และรับการให้อภัยจากพระองค์ แต่ถ้าเราไม่รู้สึกละอายใจหรือรู้สึกว่าตนเองผิด เราจะจมปลักอยู่ในสภาพที่น่าสงสารแบบนั้นอีกต่อไปเรื่อยๆ

อย่างไรก็ตาม พระเยซูเจ้าไม่ทรงปรารถนาให้บรรดาศิษย์ของพระองค์ต้องจมอยู่ในความรู้สึกผิดและอับอายแบบนี้ต่อไป ดังนั้น พระดำรัสแรกที่พระองค์ตรัสกับพวกเขาคือ **“สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”** (ลก 24:35) ในแง่หนึ่ง การเสด็จมาพบบรรดาศิษย์แสดงนัยให้เห็นว่าพระเยซูเจ้าทรงให้อภัยความผิดทุกอย่างของพวกเขาแล้ว ถ้าพระองค์ไม่ทรงให้อภัย พระองค์จะไม่เสด็จมาพบพวกเขาอย่างแน่นอน การเสด็จมาของพระองค์ครั้งนี้เป็นแบบกันเองเหมือนคนที่รู้จักคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี และหลังจากทักทายพวกเขาแล้ว พระองค์ทรงแสดงรอยแผลที่ **“พระหัตถ์และพระบาท”** (ลก 24:40) ของพระองค์ให้พวกเขาได้เห็น พวกเขา **“ยินดีและแปลกใจจนไม่อยากจะเชื่อ”** (ลก 24:41) ก่อนหน้านั้นพระองค์ทรงเคยรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขาทุกวันและเวลานี้พระองค์ทรงรับประทาน **“ปลาอย่างชิ้นหนึ่ง”** (ลก 24:42) กับพวกเขาอีกครั้งหนึ่งแน่นอน การพบปะกันครั้งนี้ทำให้ความเครียดและความหวาดกลัวของบรรดาศิษย์เริ่มผ่อนคลายลง อารมณ์ของพวกเขาค่อยๆ เข้าสู่ภาวะปรกติ **“ท่านวุ่นวายใจทำไม เพราะเหตุใดท่านจึงมีความสงสัยในใจ”** (ลก 24:38) พระเยซูเจ้าทรงถามเพื่อให้พวกเขา

มั่นใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างจบลงเรียบร้อยแล้ว พระองค์ทรงยอมรับบรรดาศิษย์อย่างที่เราเป็นและไม่ถือโทษพวกเขา แม้ว่าพวกเขาได้ละทิ้งพระองค์ไป เช่นเดียวกันเมื่อเราได้ทำบาปผิดต่อพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงต้องการให้เรากลับมาหาพระองค์เพื่อรับการให้อภัยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

พร้อมกับการให้อภัยบรรดาศิษย์สำหรับการได้ละทิ้งพระองค์ไป พระเยซูเจ้าทรงมอบพันธกิจสำคัญอย่างหนึ่งให้พวกเขาทำด้วย พันธกิจนี้เป็นการประกาศเกี่ยวกับการให้อภัยของพระองค์แก่คนอื่น พระองค์ตรัสว่า **“มีเขียนไว้ดังนี้ว่า พระคริสตเจ้าจะต้องรับทรมานและจะกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตายในวันที่สาม จะต้องประกาศในพระนามของพระองค์ให้นานาชาติกลับใจเพื่อรับอภัยบาปโดยเริ่มจากกรุงเยรูซาเล็ม ท่านทั้งหลายเป็นพยานถึงเรื่องทั้งหมดนี้”** (ลก 24:46-48) จากพระดำรัสนี้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าพระเยซูเจ้าทรงคาดหวังว่ามวลมนุษย์จะกลับใจและเป็นทุกข์ถึงบาปของตนเองเพื่อจะได้รับการอภัยจากพระองค์ เงื่อนไขสำคัญอันหนึ่งสำหรับการให้อภัยคือ การสำนึกผิดและกลับใจ เมื่อเราได้ละทิ้งพระเยซูเจ้าโดยการทำบาป เราต้องสำนึกผิดและกลับมาหาพระองค์เพื่อรับการให้อภัยจากพระองค์ นักบุญเปโตรพูดถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจนในบทอ่านแรกวันนี้ **“ท่านจงเป็นทุกข์กลับใจและหันมาหาพระเจ้าเถิด เพื่อบาปของท่านจะได้รับการอภัย”** (กจ 3:19)

เมื่อเราสำนึกผิด เป็นทุกข์เสียใจ ประารถนาที่จะกลับมาหาพระเยซูเจ้าและตั้งใจจะไม่ทำบาปอีก พระองค์จะทรงอภัยบาปให้เราผ่านทางศีลอภัยบาป พระองค์ได้ทรงชดเชยความผิดบาปทั้งหมดของเราโดยทางพระทรมานและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนไม้กางเขน การให้อภัยบาปไหลหลั่งลงมาสู่เราจากไม้กางเขนนี้เอง ระหว่างอาหารมื้อสุดท้ายขณะที่ทรงหิบบัวเหล้าองุ่น พระองค์ตรัสถึงเรื่องนี้ว่า **“นี่เป็นโลหิตของเรา โลหิตแห่งพันธสัญญาที่หลั่งออกมาเพื่ออภัยบาปสำหรับคนจำนวนมาก”** (มธ 26:28) ความเจ็บปวดที่พระองค์ทรงได้รับระหว่างพระทรมานจนกระทั่งทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนทรงรักษาบรรดาศิษย์และเราแต่ละคนให้รอดพ้นจากพิษร้ายของบาป

พี่น้องที่รัก บาปเป็นเหตุให้เราต้องรับโทษจากพระบิดาเจ้าสวรรค์ แต่พระทรมานและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขนช่วยให้เราได้รับการอภัยจากพระองค์ นักบุญยอห์นบอกเราในบทอ่านที่สองว่า **“ลูกที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ถึงท่าน เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป แต่ถ้าใครทำบาป เรายังมีทนายแก้ต่างให้เฉพาะพระพักตร์ของพระบิดา คือพระเยซูคริสตเจ้า ผู้ทรงเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาชดเชยบาปของเรา และไม่เพียงแต่ชดเชยเฉพาะบาปของเราเท่านั้น แต่ชดเชยบาปของมนุษย์ทั้งโลกด้วย”** (1 ยน 2:1-2) มีการพิพากษาตัดสินและเราต้องรับโทษเพราะบาปของเรา แต่พระเยซูเจ้าทรงเป็นทนายแก้ต่างแทนเราและเราสามารถได้รับการให้อภัยจากพระบิดาเจ้าสวรรค์ของเรา จำไว้เสมอว่า เมื่อเราทำบาป พระเยซูเจ้าไม่ทรงปรารถนาให้เราอยู่สภาพที่น่าละอายอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ พระองค์ทรงต้องการรักษาสัมพันธ์ภาพที่ขาดสะบั้นลงเพราะการละทิ้งพระองค์ของเราโดยการทำบาป ดังนั้น เมื่อเราทำบาป ให้เรารีบสำนึกผิด กลับใจ และกลับมาหาพระองค์เพื่อรับการให้อภัยและสันติสุขในจิตใจจากพระองค์อีกครั้งหนึ่ง ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน